



OLÁH IMRÉNÉ DOMONKOS ILONA EMLÉKÉRE 1936–2021

A komáromi magyar gimnázium – a Selye János Gimnázium – ismét gyászol. A kedves épületen fekete zászló jelzi: valaki végleg elment közülünk, hogy intézményünknek újabb nagy halottja van, életének 85. évében elhunyt Oláh Imréné Domonkos Ilona, nyugalmazott matematika–fizika szakos gimnáziumi tanárunk, aki 38 éven át állt a katedrán. Habár már 25 éve annak, hogy 1996-ban nyugdíjba vonult, de bizonyára nagyon sokunk emlékezetében még felidéződik a tanárnő alakja, aki kifogyhatatlan hittel és erővel tudott lelkesíteni, s ez a lendület átragadt tanítványaira és kollégáira is.

Oláh Imréné Domonkos Ilona 1936-ban született Nagymenyeren, pedagógus–kántor családban. Az ott töltött gyermekkorát maga mögött hagyva 1954-ben érettségizett Dunaszerdahelyen, majd a Comenius Egyetem Természettudományi Kara következett, ahol 1958-ban fejezte be tanulmányait: matematika–fizika szakos tanár lett. 1958-tól az akkor 11 éves komáromi középiskolaként működő intézmény tanára volt egészen 1996-ban történt gimnáziumi nyugdíjba vonulásáig.

A gimnáziumban ismerkedett meg Oláh Imre tanár úrral, akivel határozott ismeretség után 1958 karácsonyán kötöttek házasságot. Közös jelszavuk, amely egész életüket is jellemezte: „Soli Deo Gloria” – Egyedül Istené a dicsőség. 54 éven át kiegyensúlyozott, békés házasságban éltek, egymást segítve mindenben. Mivel gyermekük nem születhetett, az iskolának, tanítványaiknak szentelheték idejüket és energiájukat.

Az Oláh házaspár munkájának is köszönhetően az '50-es, '60-as években matematikából és fizikából az egész ország első iskolái közé emelke-

dett a magyar gimnázium, a tanárnőnek volt az első eredményes megoldója a fizikaolimpia versenyében. Ő volt az egyik megalapítója a gimnázium szellemiségének. A tanárnő gyakran hangoztatta, hogy az ember életében a legfontosabb az istenhit, majd utána következik a család, a nemzeti hovatartozás megélése és a hivatás.

Édesapja 1927-ben érettségizett a komáromi bencés gimnáziumban, a „piros téglás” iskolában, s élete végéig nagy tisztelője volt e nagy múltú intézménynek. A tanárnő is hithű reformátusként vallotta a bencés atyák jelmondatát: „Ora et labora” – imádkozzál és dolgozzál.

A tanárnő nagyon sokszor volt osztályfőnök, de nemcsak tanított, nevelt is, bátran hirdette: hogy nem vagyok másodrangú állampolgár, hogy az itt élő magyarságban van akarat, tehetség, szorgalom, és hogy a múltunk nem fásultta, hanem épp ellenkezőleg, lelkieken gazdagabbá tett bennünket. S kötelességek vagyunk nyelvünket, kultúránkat továbbadni diákjainknak.

Tanítványai, diákjai máig emlegetik a közös kirándulásokat, a nagy beszélgetéseket, az otthonában tett látogatásokat, a mézzel ízesített tea illatát, a tanárnő segítőkészségét, bölcs gondolatait, aki mindig is azt vallotta: „dicsérrel sokkal többet el lehet érni, mint büntetéssel”.

A tanárnő aktív volt a közéletben is, 26 évesen alapító tagja volt a Szlovákiai Magyar Pedagógusok Kórusának, ma Vass Lajos Vegyeskarának, 1990 márciusában újraindította az 1881-ben alapított Protestáns Nőegyletet, melynek húsz évig elnöke volt. A komáromi református gyülekezet történetében ő volt az első női gondnok. Tizennégy éven át a Komáromi Ön-

kormányzat mellett működő szociális bizottság munkájában is tevékenykedett. Szabadidejében férjével, Oláh Imre tanár úrral méhészkedett is.

A komáromi Csokonai-szobor felállításának is egyik kezdeményezője volt, és aktívan támogatta a Komáromból elhurcolt és meggyilkolt zsidók emlékére a Duna-parton leplezett emlékművet is. Feldolgozta a komáromi bencés gimnázium múltját, történelmét is, amely 1995-ben jelent meg a Honismereti Kiskönyvtár sorozatban.

A tanárnő több elismerésben is részesült: 2007-től a vitézi rend tagja volt, 2012-ben megkapta Komárom városának Pro Urbe-díját, de amire talán a legbüszkébb volt, 2013-ban Budapesten, a Magyar Tudományos Akadémia székházában az Oláh család tagjaként Magyar Örökség Díjban részesült, ott fogalmazta meg tanári hitvallását: „Aki gyökereit nem ismeri, jelleme sivár, jövője pedig nincs”, illetve „A jó pap holtig tanul, a jó tanár pedig halála után is tanít”.

Kollégái, tanítványai mindig is csodálták a Tanárnő munkakedvét, sziporkázó gondolatait, segítőkészségét, példaértékű életvitelét. Hiteles és őszinte ember volt minden szavában, cselekedetében. Az Oláh tanárnőhöz hasonló tanáregyéniségek őrzik meg nekünk, az utódoknak a pedagógusi pálya becsületét.

Köszönjük a sorsnak, hogy kortársai lehettünk. Batta György szavaival – a komáromi magyar gimnázium – a Selye János Gimnázium volt és mai tanárai, diáksága nevében búcsúzom drága halottunktól:

„Ahol szeretet van,
remény és jövő van;
hit ez a dal is, ez a hű,
ez az érted is szóló mű,
mely majd ott áll
a sírodnál,
megmondja, ki voltál,
porod is neki szolgál”

Legyen Örök pihenőhelye Komárom földje. Drága Tanárnő, nyugodjék békében.

Tisztelt gyászoló gyülekezet, tisztelt gyászoló rokonság, Cicerót idézve: „Találkozás, búcsúzás, emlékezés, ez az ember élete” – méltóságteljes emlékezést és vigasztalódást!

Andruskó Imre

Forrás: Kustyán Ilona és dr. Kalácska József írásai a Komáromi Öregdiákban.